

ΑΠΟΨΗ

Με Βουλή των Γερόντων ή χωρίς

Αλλη μια - η 17η - Σύνοδος της Βουλής των Γερόντων. Των ανθρώπων που μέσα από οργανωμένο αγώνα διεκδικούν από το κράτος δικαιώματα που οι πιο πολλοί ηλικιωμένοι αγνοούν: Παροχές που χάνονται μέσα στην άγνοια, ή την αδυναμία, μιας εποχής που τους προσπερνά και τους κάνει να νιώθουν σιγά-σιγά να γίνονται ένα με τη γη. Δυνατότητες που δεν τους στήριξε κανείς για να δουν πως έχουν. Κι αν προσθέσεις σ' όλα αυτά τη φθορά του χρόνου, τα πόδια που σε προδίδουν, τα μάπα που θο-

λώνουν τον κόσμο γύρω σου, το μυαλό που κάνει «delete» και σε ρεζιλεύει, τα χέρια που τρέμουν, άσ' τα να πάνε. Διεκδικεί η Βουλή των Γερόντων ιατρική μέριμνα, οικονομική στήριξη, χώρους

ΤΗΣ ΑΛΕΚΑΣ
ΓΡΑΒΑΡΗ-ΠΡΕΚΑ

συναναστροφής και ψυχαγωγίας, δυνατότητες για επαφή με τη φύση, επικοινωνία που γλυκαίνει τον πόνο της απώλειας αγαπημένων, της μοναξιάς, του παραμερισμού, καμιά φορά και της αχαριστίας.

Αλλά, διεκδικεί και από την κοινωνία τη συμβολή της για καλύτερες συνθήκες. Το 2012, Ευρωπαϊκό Έτος Ενεργού Γήρασης και Αλληλεγγύης μεταξύ των γενεών, κλήθηκαν τα κράτη να δώσουν κίνητρα: Απασχόληση σ' όσους μετά τη σύνταξη τρέμουν την απραξία που είναι θεωρημένο διαβατή-

Ο ηλικιωμένος οργίζεται που νιώθει πως το ταξίδι τελειώνει, το «μην το βιάζεις το ταξίδι διόλου» του Καβάφη τού το φωνάζει το ένστικτό του, ούτε να τη σκέφτεται θέλει την Ιθάκη

ριο με βούλα και σφραγίδα για τον άλλον κόσμο. Συμμετοχή στην κοινωνία, αυτονομία που γεννά αξιοπρέπεια. Όλα αυτά θέλουν και από τους ίδιους τους ηλικιωμένους προσπάθεια: φροντίδα πρώτα τού μέσα τους κόσμου, ψυχικό αγώνα για καλλιέργεια σχέσεων συντροφικότητας, διάθεση για προσφορά, όσο και όπως μπορούν. Φροντίδα ύστερα του έξω τους κόσμου, της εμφάνισης, της καθαριότητας, της υγείας, έστω και με κάποια βοήθεια από κοντινά άτομα.

Από καταβολής κόσμου στη διεκδυσίδα των γενεών οι παλιοί θεωρούσαν τη δική τους γενιά καλύτερη, οι νέοι λοιδορούσαν τους παλιούς. Έτσι ανανεωνόταν ο κόσμος. Αλλά, τα τελευταία δύσκολα χρόνια ανηπαλεύουν άγρια οι δύο πόλοι: από τη μια το μικρό εγώ του ηλικιωμένου που αγωνίστηκε και ζητά αναγνώριση και σεβασμό της προσφοράς του -με τα όποια λάθη του-. Από την άλλη, το μικρό εγώ του νέου που, ανώριμος, εξαρτημένος από τους μεγάλους συγκρίνει τις ρυτίδες, την ψυχική κάμψη και τη φθορά τους με τα νιάτα, την ορμή, την

ομορφιά και τη δύναμή του, και ορμά για την πρωτιά με κάθε μέσο. Ανθρώπινο, αφού πιστεύει πως ήρθε για να μείνει. Ούτε που του περνάει από το μυαλό πως από το μέλλον που μετράει για δικό του ελάχιστη μερίδα θα έχει.

Ο ηλικιωμένος οργίζεται που νιώθει πως το ταξίδι τελειώνει, το «μην το βιάζεις το ταξίδι διόλου» του Καβάφη του το φωνάζει το ένστικτό του, ούτε να τη σκέφτεται θέλει την Ιθάκη. Αντιτάσσει στην αναμέτρηση την πείρα, τις γνώσεις, την αγάπη, παλεύει με κάθε ικμάδα του. Τα τελευταία χρόνια στηρίζει άνεργα παιδιά με πτυχία που αποκλήθηκαν με δικές του θυσίες, εργασία που θέλουν σπουδές για μια θέση στον ήλιο και πού 'ναι τα λεφτά; Ανοίγει μια αγκαλιά που οδηγεί σε άλλα μονοπάτια και για τον ίδιο, τονώνει τις αντοχές και τις απαντοχές του, πολεμά τους φόβους του, αναπτερώνει τις ελπίδες του και νιώθει τη ζεστασιά του να είσαι χρήσιμος. Σ' αυτόν πέφτει το βάρος να δει στον νέο τη συνέχεια της αλυσίδας που δεν θα κλείσει όταν αυτός φύγει, σαν ο πιο αδύναμος κρίκος. Η μήνη που θ' αφήσει σαν παρακαταθήκη θα 'ναι κληρονομιά στον νέο που συνειδητά και υποσυνειδητά αντιγράφει το πρότυπο. Ο δικός του σεβασμός, η δική του υπομονή και αγάπη θα 'ναι αύριο (ούτε φαντάζεται πόσο γρήγορα θα έρθει αυτό το αύριο) τα κλειδιά για τα δικά του καλύτερα γεράματα που θα διεκδικήσει, με Βουλή των Γερόντων ή χωρίς.

*Πρόεδρος της Επιτροπής Κοινωνικής Πρόνοιας της Βουλής των Γερόντων